

lægge Skibet paa Plads til Indladning, spørger Befragteren om, hvor han ønsker, at det skal lægges hen. Ja, det er netop det naturlige, og det er tillige det nugældende, medens det ny ganske vist ikke er naturligt. Jeg synes ikke, at man ret vel kan gaa ud fra, at Skipperen ikke vil benytte en saadan Ret, naar den gives ham, og jeg finder det heller ikke ganske besøjet at sige, at det vilde være at chikanere Befragteren, om Skipperen benytter sin Ret. Naar han har denne Ret, hvorfor skal han saa ikke bruge den? Det vil jo være i hans egen Interesse. I Eks. naar han kommer ind Kl. 3 og muligvis kan naa allerede inden Kl. 4 at melde sig ladefklar, saa vil han løbe hen til det nærmeste Bolværk, i Stedet for først at gaa til Afladeren, melde sig hos ham og spørge, hvor han skal lægge Skibet hen. Dette er et af de Punkter, hvor jeg maa anse det for i høj Grad ønskeligt, at Forslaget bliver ændret og bringes i Overensstemmelse med, hvad der nu er gældende Ret. Man har ogsaa i den svenske Sølov fundet det rigtigt at ændre Paragraffen netop i denne Retning. Ganste det samme gælder om Reglerne i § 135 angaaende Løsningen. Her er ganske tilsvarende Bestemmelser, og hvad jeg har sagt om Lastepladsen, gælder i samme Grad med Hensyn til Løsepladsen. — § 114 indeholder dernæst yderligere en ny Bestemmelse, nemlig om, hvorledes der skal forholdes, naar der er flere Befragtere af Skibet. Efter den nugældende Ret er Forholdet det, at naar der er flere end en Befragter, har den eller antagelig ogsaa de Befragtere, der have befragtet over Halvdelen af Skibet, Ret til at bestemme, hvor det skal lægge hen for at lade eller løse. Men i Lovforslagets § 114 hedder det saaledes: „Er der flere Befragtere, er saadan Anvisning kun bindende for Skipperne, naar samtlige Befragtere ere enige,“ og en tilsvarende Bestemmelse findes i § 135. Naar der altsaa blot er en eneste Befragter, en Mand, der sender den allermindste Pakke med et Skib, saa er han i Stand til at forpurre Enighed imellem alle de andre om, hvor Skibet skal lægge hen. Dette vil atter sige, at naar Skibet overhovedet ikke bortfragtes som en Helhed, vil det altid blive Skipperen, der bliver Herre over, hvor Skibet skal ligge; thi det staar altid i Nederiets Haand i saa Tilfælde selv at sende eller lade sin Agent sende en eller anden Bagatel med Skibet, og derved bevirke, at Skipperen bliver den, der udelukkende faar Bestemmelsesret over, hvor Skibet skal ligge. Jeg ser ikke rettere,

end at ogsaa paa dette Punkt er den gældende Ret at foretrække, at det er rigtigere at sige, at naar der er flere Befragtere, bor den eller de, som have befragtet over Halvdelen af Skibet, have Ret til at bestemme, hvor det skal lægge hen, og kun i det Tilfælde, at der ikke er Enighed mellem disse flere, som have over Halvdelen, kun da bor Skipperen være den, som har Ret til at bestemme, hvor Løsepladsen eller Lastepladsen skal være. — Jeg har endnu at tilføje nogle Bemærkninger angaaende Konnossementer. Det forekommer mig for det første, at der er en Modsigelse mellem §§ 132 og 133. I § 132 staar, at „naar Gods er indladet, skal Skipperen eller den, som i hans Sted dertil er bemyndiget, paa Afladerens Begæring udstede Konnossement“. Men i § 133 staar: „Det paaligger Afladeren at forelægge Skipperen de fornødne Eksemplarer til Underkrift“. Jeg antager, at det, som staar i § 133, er det, som skal gælde, nemlig at Afladeren er den, som udsærdiger Konnossementerne, og at han kommer og forelægger Skipperen dem til Underkrift. Men saa synes det mig, at Udtrykket i § 132, at Skipperen skal „udstede“ Konnossement, ikke er ganske korrekt; der skulde vel snarere staa, at han skal „underkrive“ Konnossementet. Maaske forstaar jeg ikke ganske Affattelsen af disse Paragraffer; men jeg ser i Djebliffet ikke rettere, end at her er en Uoverensstemmelse, om end maaske kun en formel. Af større Betydning er Affattelsen af den Bestemmelse i § 133, som gaar ud paa, at Skipperen kan for sig forlange et af Afladeren medundertegnet Eksemplar. Det fremgaar ikke af denne Passus, hvorvidt det Eksemplar, som Skipperen kan forlange at beholde, er et af de Eksemplarer, som henhører til det Antal, der nævnes i Konnossementet som udstedt. Med andre Ord: Konnossementet bliver udstedt i saa mange Eksemplarer, som Afladeren anser fornødent, lad os sige i 3 Eksemplarer; og dette Tal anføres i Konnossementet; men saa spørger jeg: er Skipperen berettiget til at beholde et af disse 3 Eksemplarer, eventuelt medundertegnet af Afladeren, eller er Skipperen forpligtet til at modtage et fjerde Eksemplar, hvis Afladeren gør Fordring paa selv at beholde samtlige 3? Dette Spørgsmaal's Besvarelse fremgaar for mig heller ikke ganske klart af Motiverne, og det er et Spørgsmaal, som en Del synes at tyde paa, at man ikke har tillagt den Næktevidde, som jeg er tilbøjelig til at tro, at det har. I Motiverne hedder det, at om dette Eksemplar, som Skipperen beholder, betegnes som Genpart eller Kopi, er i